

[Hanne Budtz.]

lederne er ude for i disse år. Man må vel også erkende — det må de fleste vel efterhånden — at en biograf skal drives forretningsmæssigt, og det gøres efter min opfattelse bedst, ja, udelukkende, når den bliver drevet af private personer og ikke af kommuner eller institutioner.

Der er for os ingen tvivl om, at alle forudsætninger for bevillingssystemet er smuldreret, men man har altså endnu ikke turdet eller villet tage konsekvenserne heraf, skønt det med de i øjeblikket dårlige tider for biograferne og den manglende interesse for at få en bevilling, netop ville have været det rette tidspunkt. Ingen af de to regeringspartier har imidlertid villet medvirke dertil i øjeblikket.

Også jeg synes, det var interessant at høre, hvad det ærede medlem hr. Niels Matthiasen sagde: at han ikke var uforstående over for spørgsmålet om en eventuel afskaffelse af bevillingssystemet; men det er jo ikke tilstrækkeligt. Som sagt, jeg synes, tiden er inde nu, og over for det argument, det ærede medlem brugte, nemlig at der ikke var skabt klarhed over konsekvenserne, må man sige: hvornår er der skabt klarhed med hensyn til et erhverv i den markedsdannelsens tid, vi lever i? Men navnlig det andet argument; at der ikke var kommet nogen klar udtalelse fra bevillingshaverne, synes jeg slet ikke er afgørende. Det kan nu engang ikke være dem, der sidder eller i hvert fald tidligere sad lunt inden for murene, der skal afgøre, om der skal flere inden for murene. Det er for os et væsentligt princip. Vi har dog heller ikke villet stille noget ændringsforslag, når vi vidste, at det ikke kunne gennemføres, men villet arbejde med på at skabe en ny god lov i øvrigt og så skabe de bedst mulige forhold både for filmkunsten, filmproduktionen og biograferne.

Vi har været betænkelige ved, at statens filmcentral i det hele taget skulle have bevilling, på samme måde som de øvrige bevillingshavere har været det, men vi har

altså fået klare udtalelser for, at den ikke på nogen måde skal komme til at virke som en konkurrence til de øvrige biografer.

Hvad angår spørgsmålet om omkostningerne derved, som jo de personer og institutioner, der i øvrigt skal nyde godt af den nye filmfond, er bekymrede for, vil jeg da gerne nævne, at forudsætningen for, at statens filmcentral nu betales af den nye fond, må være, at udgifterne fortsat holdes inden for en passende økonomisk ramme. Skulle det vise sig, at de stiger væsentligt — og det vil jeg næppe tro under ministerens ansvar — må vi tage problemet op igen, for det er klart, at med de 2½ mill. kr., som er til rådighed, ville det være urimeligt — således har jeg forstået det — at omkostningerne skulle stige væsentligt.

For biograferne i al almindelighed opnås der jo mange goder ved de ændringer, der her foreslås i biografloven. Det er klart, at biograferne lider under konkurrencen fra fjernsynet. På den anden side er det mit håb og egentlig også min tro, at i det lange løb, når man har vænnet sig til at have fjernsyn hjemme, vil det gå med biograferne og interessen for at se film på tilsvarende måde, som det er gået med litteraturen, hvor der lånes og købes hyppigere. Det samme er tilfældet med hensyn til musikken; fjernsynets indflydelse har haft en umådelig betydning for den almindelige musikinteresse.

Jeg har med stor interesse fulgt de diskussioner, der har været i fjernsynet netop om filmkunsten; jeg har hørt filmkritikerne og deres diskussion, og de filmanmeldelser, som er indført, har, tror jeg, i meget høj grad skærpet interessen for biografbesøg. Jeg tror, at det i det lange løb kan blive en opmuntring til biografbesøg, omend fjernsynet betyder en konkurrence og, det må man erkende, en til tider uhyggelig konkurrence.

For biografernes vedkommende må man i hvert fald sige, at den nye lov betyder en meget betydelig forbedring af deres økonomiske forhold: det nye system med forlystelsesaftigens afskaffelse og indførelse af